

D • N

31/12 1951

Frihetens försvar blir starkare

Det förra årsskiftet var det mörkaste efter krigets slut. Läget i Korea hade under december 1950 hastigt försämrats: Förenta nationernas offensiv, som enligt MacArthur skulle leda till fred före julen, hade förbytts i ett förkrossande nederlag genom Kinas ingripande, och vid det nya årets början strömmade de kommunistiska arméerna in i Sydkorea för att den 4 januari erövra Söul. I Väst Europa fruktade man en amerikansk atombombning av de kinesiska baserna och ett nytt världskrig med snabb rysk ockupation av de nästan försvarslösa demokratierna på kontinenten. Frukten och defätism vände sig i kritik och vädjan mot USA, det land som man redan lärt sig att betrakta som beskyddare och hjälpare. "Släpp Korea, ge vika i Asien och försvara oss", det var der maning som mer eller mindre öppet och bestämt riktades till Amerika. Den svenske utrikesministern, som i oktober anslutit sig till Achesonplanen med dess syfte att underlätta hjälpaktioner till angripna stater, förklarade i december FN:s och USA:s nederlag i Korea oundvikligt och uppfordrade de besegrade att ge vika — det var ett särskilt lågt inlägg under ett tumult som erinrade om paniken inför Hitlerstormen.

Sådana ord är omöjliga just nu. Korea, det avlägsna och okända område som slumpen gjort till symbol och centrum för världskonflikten, ger vid detta årsskifte kraft åt tron att demokratierna genom sammanhållning skall kunna avvärja och därmed avskräcka från angrepp. De långa förhandlingarna om vapenstillstånd är inte avslutade, och de ger ständigt nya bevis för den totalitära gemenskapen. Men fronten i Korea är konsoliderad. USA har visat sin vilja att slutföra den påtagna försvarsuppgiften, och intet skäl finns att befara sådana eftergifter som ökar angriparnas övermod och därmed faran för framtiden.

Också i stort har befästandet av de fria staternas front fortsatt. En av de snabbaste och våldigaste omkastningarna i historien närmar sig sin fullbordan. För några år sedan gick frontlinjen mellan västmakterna, Ryssland och Kina å ena sidan, Tyskland, Japan och Italien å den andra. Nu är de tre besegrade staterna på väg att infogas i västmakternas nya

försvarslinje, linjen mot Rysslands och Kinas röda nazism: Västtysklands självstyrelse närmar sig självständighet och tysk upprustning förberedes, Italien är med i Atlantpakten och behandlas alltigenom som likaberrättigad part, Japan har fått fred och hör till de allierade. Denna omvandling av konstellationerna — med åtföljande förändringar i propagandå och folkliga föreställningar — kan egga ironin och fresta till funderingar över det bräckliga i mänskliga beräkningar; det kan dock inte förnekas att den lilla bit på vägen som vi tror oss kunna överblicka blivit tryggare genom att de gamla demokratierna gjort de besegrade till bundsförvanter efter att ha krossat deras tyranniska regimer.

Viktigast är försvarsorganisationens stärkande i de stater som är på en gång fria och mäktiga. USA:s försvarsbudget är uppe i 60 miljarder dollar mot knappa 14 miljarder under de första efterkrigsåren. Motsvarande summa för England kan nästa år väntas bli 1.800 miljoner pund, för Frankrike bortåt 1.000 miljarder franc (15 miljarder kronor). Försteget i produktion gentemot östblocket bevaras; i fråga om stål beräknas USA:s och Väst Europas tillverkning i år till 154 miljoner (av vilka över 58 miljoner kommer på Väst Europa) mot 41 miljoner inom Ryssland och satellitstaterna.

Den amerikanska atombomben har under åren efter kriget framstått som den fria världens främsta skydd. Men den övervikt som USA har på detta område och som efter all sannolikhet är garanterad för många år framåt även sedan Ryssland börjat producera atom-

bomber kan, har det sagts, inte hindra Sovjetarméerna att över svämma Väst Europa och att förvandla kontinenten till en starkare bastion än Hitlers "Festung Europa". Nu är utbyggnaden av det fria Europas markförsvar i full gång trots slitningarna kring organisationen av en europeisk armé. Vid årsskiftet beräknas 18 allierade divisioner stå i Västtyskland mot sju divisioner för ett år sedan. Det innebär — med hänsyn till att dessa divisioner är starkare än de ryska — att västmakterna i Västtyskland har ungefär samma antal trupper som Ryssland i Östtyskland och Polen (omkring 25 divisioner). Även om de ryska reserverna ännu är ojämförligt starkare och kan sättas in lättare, blir härigenom ett överraskande anfall försvårat, och den snabba frammarsch till Atlanten som sedan 1945 varit Europas mardröm kan anses utesluten.

Att det av kriget ruinerade och lemlästade Europa några få år senare skall ägna så stor del av sin kraft åt militära ändamål, att Amerikas produktion, som kunde befrukta framsteget över hela världen, skall koncentreras till vapen — det förnims av alla som något ohyggligt och förnedrande. Det är förstället att många som inte vill eller kan se långt vänder sin ångest och sitt äckel inför läget till avsky mot rustningarna och krigsförberedelserna, liksom ett barn, omedvetet om sjukdomen, hatar läkaren och medicinen. Men realiteten är att de folk som nu rustar i samverkan i sällsynt hög grad gör det under tvång och utan egen skuld; det är den nya ryska imperialismen som förbytt deras förhoppningar i hård motståndsvilja och våldiga försvarsinsatser. Och de fria folkens rustning är den enda väg på vilken freden möjligen kan bevaras — utom den totala underkastelsens väg. En demokratisk gemenskap som låter mycket av sin styrka gå till uppgifter vilka ter sig främmande och i grunden motståndande är i dagens läge ofrånkomlig — det är villkoret för att själva demokratin skall fortleva.

Drac.

8 l. 5 k. 3 ul.

8 m. 2 a.

S: a 26